

Z pamiętnika przyszedłego burmistrza

Nazywam się Paulina Bartosiewicz. Mam 35 lat i jestem burmistrzem Łochowa.

Jak co dzień po wejściu do biura otworzyłam teczkę z dokumentami. Oczywiście przypomniałam sobie o wielu niedokończonych sprawach. Jedną z nich było umówione na dziś spotkanie dotyczące trwającej budowy basenu. Podczas prac okazało się, że pieniądze, które przeznaczaliśmy na ten cel, są niewystarczające. Na szczęście znaleźliśmy sponsora, dzięki któremu możemy kontynuować budowę.

Wczoraj zakończyły się prace nad poprawieniem stanu naszych dróg. Dzięki nowoczesnym technikom mają one przetrwać najbliższe milion lat.

W tym tygodniu dostarczono mi także projekt modernizacji naszego małego parku, który znajduje się w centrum miasta. Jego założeniem jest wybudowanie dużej fontanny trykającej czekoladzie, a wokół niej ustawione byłyby ławki z kryształu. Są one popularne w całej Polsce. Dzięki czekoladzie i interaktywnemu placowi zabaw zaskarbię sobie sympatię dzieci.

W ubiegłym miesiącu napłynęło do mnie wiele skarg w sprawie kłopotów z połączeniem kolejowym. Dobrą wiadomością jest to, że jutro odbywa się uroczyste otwarcie nowej stacji PKP. Została ona dostosowana do superszybkich pociągów, które mkną z prędkością światła.

Turystów z pewnością ucieszy to, że nasze miasto można obejrzeć także z lotu ptaka. Umożliwią to helikoptery, które Łochów dostał za wygranie konkursu pt. „Najszybciej rozwijające się miasto 2034 roku”.

Otwarta w ubiegłym miesiącu dyskoteka przynosi duże dochody. Dzięki nim będziemy w stanie zwiększyć prędkość ogólnodostępnego na terenie naszego miasta internetu.

To tyle na dziś. Moja sekretarka powiadomiła mnie właśnie, że spotkanie dotyczące budowy basenu zaczyna się za dziesięć minut i nie mogę się na nie spóźnić.

Paulina Styś
Natalia Bartosiewicz
Projekt „Pogranicza”

Warsztaty dziennikarstwa obywatelskiego 8 XI2014 r. Prowadzi Wojciech Staruchowicz („Puls Biznesu”). Fot. Anna Pękuł

Okazuje się, że Polacy i Ukraińcy mają wiele wspólnego, jeśli chodzi o kuchnię. Jest wiele potraw, które nie różnią się nazwą ani wykonaniem, na przykład barszcz ukraiński i sałatka grecka. Nasze pierogi ruskie to wareniki ukraińskie, a wigilijne uszka to haluszki połtawskie. Nasi sąsiedzi bardzo dobrze znają rybę po grecku, która u nich jest po prostu rybą z warzywami, oraz fasolkę po bretońsku, czyli fasolę. Dzięki nam dowiedzieli się, czym jest placek po węgiersku, a my poznaliśmy ukraiński odpowiednik małałgi, czyli kuleszę.

Składniki na Kuleszę:

- 4 litry wody
- sól
- 2,5 szklanki kaszy lub mąki kukurydzianej
- duża łyżka masła.

Do gotującej się, posolonej wody dodajemy masło i kaszę (lub mąkę). Mieszamy i gotujemy około 30 minut. Przekładamy do foremek. Tradycyjnie podawana jest ze skwarkami i śmietaną. Smacznego!

Marta Akonom i Julia Bartosiewicz

Для кожного щось смачне Для кожного щоś смачного

Виявилось, що поляки і українці мають дуже схожі смаки, особливо коли йдеться про кухню. Є багато страв, які такі самі у назві і приготуванні. Наприклад: борщ український, салат по-грецьки. Наші українські вареники у Польщі називаються пироги руські, а галушки полтавські – ушки. Польська риба по-грецьки у нас-риба тушена, а квасоля в томаті у Польщі-квасоля по-британськи. Ми, українці, навчили наших друзів-поляків приготуванню кулеші, а вони нас-як приготувати пляцек по-венгерськи.

Складники:
• цибуля (2 штуки)
• перець болгарський (1 штука)
• помідори (2 штуки)
• перець чорний мелений
• олія для смажки

Готуємо гуляш: м'ясо ріжемо, обсмажуємо, додаємо помідори, цибулю, солимо і перчимо, додаємо нарізану м'ясо до оладки мук у перемішуємо, смажимо ще 2-3 хвилини. Потім заливаємо водою або бульйоном і тушимо на малому вогні. Тим часом готуємо пляцек. Змішуємо олію, солимо, додаємо муку, сіль і соду. На гарячій сковорідці смажимо на олії пляцек. По всій пательні розкладаємо тісто товщиною 0,5 см. Потім повертаємо на іншу сторону і доводимо до готовності. На кінець викладаємо оладки на тарілку, зверху готовий гуляш складаємо навпіл або зортаємо в трубочку. Прикрашаємо зеленню.

Роксолана Гринюк

Karpaty w okolicach Kosowa.

Якби я був мером свого містечка Косів, я б зробив декілька змін і хотів би бачити його кращим в майбутньому.

Найпершою і найважливішою зміною в нашому містечку було б згуртування громади адже голова міста повинен мати довіру та повагу у людей.

Наше місто є перлиною Гуцульщини. Попри те, що Косів

дуже приваблює туристів красою Карпат, в нього є певні проблеми. Зимом місто відоме своєю горою Михалковою, на яку приїжджають покататися безліч людей. Проте на ній відсутнє професійне обладнання, таке як на гірськолижних курортах типу Буковелю. Отже, хорошою зміною було б його модернізація.

Для того, щоб підтримувати імідж туристичного європейського містечка, я би здобув кошти на реконструкцію доріг, підпорядкованих мені.

Взагалі- то жахливою проблемою не тільки Косова, а й усієї України є екологічний стан. Хоча в Косові і є сміттєзвалище, воно повністю заповнене, і наше сміття вивозять в Коломию. Планую побудувати сміттєпереробний завод неподалік від міста, або налагодити стосунки з містечком Ковель та вивозити сміття на переробний завод туди.

Ще за радянських часів в нас працював великий басейн на стадіоні «Колос». Зараз він потрібне відновлення, як і міський парк та пам'ятки культури Косова.

Будучи мером, обов'язково віднайду кошти для спорудження спортивного комплексу, який

вміщуватиме в себе спортзал, басейн та інше. Виручені кошти з туристичного бізнесу спрямую на будівництво галереї, адже в нас є надзвичайно багато молодих та перспективних митців. Також привабливим для туристів був би кінотеатр, а краще торговий центр з ним всередині.

І останнє, щоб я хотів обов'язково організувати, - це волонтерський рух з Польщею та іншими країнами Європи, адже, побувавши в Польщі, розумію, що потрібен обов'язковий обмін досвідом та покращення дружби між країнами, починаючи з молодих поколінь.

Дуже сподіваються, що мої плани, як мера міста, обов'язково реалізуються і рівень життя косівчан значно покращиться.

Andriy Koziy, Evgen Motruk, Orest Tsiolkovskiy

Résumé: Kiedy zostanie burmistrzem mojego miasta, postawię na rozwój rejonów górskich, zadbam o poziom ekologii miasta, odnowię obiekty basenowe, odnowię pomniki kultury ukraińskiej, wybuduję kompleksy sportowe i kino.

Zwiedzanie Gdańska przez uczestników projektu „Pogranicza”.
Fot. Anna Pękul

Щоденник Мера Лохова

Мене звали Пауліна Бартосевич. Мені 35 років. Я - мер Лохова. В мене дуже багато роботи: зустрічі, контролювання будівництва, і так до безкінечності. Вчора закінчились ремонтні роботи доріг.

Завдяки новітнім технологіям, дороги слугуватимуть найближчий мільйон років. Цього тижня мені принесли проект модернізації нашого маленького парку в центрі міста. Там буде збудовано величезний шоколадний фонтан, а довкола встановлять кришталеві лавки. Завдяки шоколаду і інтерактивному дитячому майданчику я хочу завоювати симпатію дітей. Наступна добра вість - завтра відбудеться урочисте відкриття нової залізниці - потяги будуть мчати зі швидкістю світла.

Також туристів потішить можливість оглянути наше місто з висоти пташиного лету - воно отримало гелікоптери за перемогу у конкурсі "Місто, яке найшвидше розвивається". Минулого місяця було відкрито клуб, який приносить великий дохід.

З отриманих коштів збільшено доступність та швидкість Інтернету. На сьогодні все. Перепрошую, поспішаю на наступну нараду.

Paulina Stys
Natalia Bartosiewicz

Вільний час W wolnym czasie

До того ж, займаються допомогою сиротам, літнім людям, а в цей час – війнам української АТО(серед них Союз Українок) молоді тісно пов'язане і організацій, так що учні з творчістю і рукоділлям. Для проведення уроків

Багато підлітків по всьому світу проводять свій вільний час по-різному, адже кожна особистість має свої інтереси.

Більше п'ятдесяти відсотків молоді не уявляє свого життя без соціальних мереж, мобільних пристроїв. у вільний час молоді люди, як правило, грають в комп'ютерні ігри. Щодо проведення вільного часу, то виявляється, що сучасна молодь знаходить час і для реального спілкування з друзями. Також вони полюбляють гуляти по вулиці, займатися домашніми справами, займатися спортом та відвідувати бари, кафе, ресторани. Приблизно частина молоді надає перевагу читанню журналів, книг і відвідує навчальні курси. Щодо шкільних гуртків, то в українських школах гуртки обмежені; можна записатись лише на післяшкільні спортивні тренування та хор. Тому, частина дітей надає перевагу спеціальним школам.

Посеред десятків занять і захоплень на перше місце в новому суспільстві виходять спорт і музика. Співом, танцями та спортом підлітки зазвичай люблять займатися найбільше, до того ж самі батьки ще змалечку привчають до того дітей, водять їх на гуртки, а пізніше вони самостійно продовжують цю діяльність.

з бісероплетіння, малювання, вишивання, танців і багатьох інших занять існують Центри дитячої творчості, які працюють окремо від школи й допомагають дітям розвивати свої таланти. Діти, що навчаються у таких закладах, регулярно беруть участь у різноманітних змаганнях та конкурсах.

Для занять музикою на Україні працюють музичні школи, де молодь вчиться грати на музичних інструментах і розвиває свій вокал. Наприклад, в нашому районі не можливо не відмітити фольклорний колектив «Косівські Візерунки», який відомий як в Україні, так і за кордоном.

Спорт також займає важливе місце в житті багатьох молодих українців. Рік за роком в Україні відкривається дедалі більше спортивних секцій. Серед подібних дедалі частіше можна зустріти східні єдиноборства, а саме: теквандо, карате, тайбокс, кунг-фу та інші. Польські середні школи також пропонують різні види позакласної діяльності. До них відносяться: Кунг-фу уроки, уроки музики, театрального мистецтва та спорту (волейболу, гандболу і футболу). Існує також можливість використання шкільного спортзалу і тиру. Попри позашкільне навчання багато підлітків на Україні об'єднуються в організації, які

займаються допомогою сиротам, літнім людям, а в цей час – війнам української АТО(серед них Союз Українок) У Лохові також є безліч об'єднань і організацій, так що учні лоховських навчальних закладів можуть розвивати свої інтереси і поліпшити свої навички. Учасники цих організацій займаються тим, що їм подобається і тим, в чому вони дійсно хороші. Однією з таких організацій є група запобігання поширенню наркотичної та алкогольної залежностей, що називається РаТ. Вони організують ряд нарад, на яких виступають та розробляють програми з профілактики, яка заохочує молодих людей до здорового та розумного життя. У місті є група любителів мистецтва і театру - "Łosceńmi" ("Łochowska Miłośnicza sceni"). У Лохові також існує можливість приєднатися до народної танцювальної команди або однієї з п'яти команд уболівальників. Танцюристи, присутні на матчах, що відбуваються тут, а також збагачують важливі події, які не пов'язані зі спортом.

Церква також об'єднує молодь і сприяє її моральному розвитку. А ще українська церковна парафія нерідко займається благодійністю.

Inna Hordii
Mariya Yavdosniak
Yaruna Brynska

Fotografia Autorek.

Résumé: *Dziewczęta opisały zajęcia pozalekcyjne młodzieży na Ukrainie. Działają tam: koła tańca i śpiewu w szkołach muzycznych, kluby sportowe, kluby sportów walki, kluby miłośników książek, świetlice przycerkiewne i koła wolontariatu.*

WOJCIECH STARUCHOWICZ o „POGRANICZACH”

Program, dzięki któremu dane mi było przyjechać i poznać Łochów, uważam za interesujący i cenny. Interesujący, ponieważ pozwala młodzieży z obu krajów dowiedzieć się o sobie bardzo wiele. Natomiast cenny dlatego, że można nawiązać więzy przyjaźni, które mam nadzieję zaowocują lepszą współpracą obu krajów. Program był bardzo bogaty, a zwłaszcza dla ukraińskiej części, gdyż mogła lepiej poznać miejsca i fakty na temat Polski. Oby więcej takich programów. Moja praca z uczestnikami programu pozwoliła mi stwierdzić, że biorą w nim udział bardzo sympatycznie i bystre dzieciaki.

Wojciech Staruchowicz, redaktor „Puls Biznesu”, trener w projekcie „Pogranicza”

Nastolatki na całym świecie spędzają swój wolny czas w inny sposób, ponieważ każdy z nich ma różne zainteresowania i pasje.

UKRAINA

Ponad pięćdziesiąt procent młodych ludzi nie wyobraża sobie życia bez portali społecznościowych oraz urządzeń mobilnych. W wolnym czasie grają w gry komputerowe, ale znajdują też czas na prawdziwą komunikację z przyjaciółmi. Lubią spacerować, uprawiać sport, chodzić do barów, kawiarni i restauracji. Około jedna piąta młodych ludzi woli czytać czasopisma, książki oraz brać udział w zajęciach pozalekcyjnych. Są one

popularne są robótki ręczne (np. haftowanie, malarstwo, wykonywanie biżuterii z drobnych koraliów zwanych „biser”). Zajęcia te odbywają się niezależnie od szkół, a ich uczestnicy sprawdzają się na konkursach i zawodach. Ważną rolę w ich życiu zajmuje Kościół i jego działalność, dzięki której angażują się w prace społeczne i wolontariat.

POLSKA

W Polsce młodzież poza codziennymi zajęciami ma większy dostęp do organizacji rozwijających ich zainteresowania. W Łochowie działa wiele stowarzyszeń i organizacji, dzięki którym możemy rozwijać swoje zaintereso-

owania i doskonalić umiejętności. Umożliwiają nam one spełnianie się, ponieważ możemy zajmować się tym, co lubimy robić i w czym jesteśmy naprawdę dobrzy. Jedną z takich organizacji jest grupa PaT- Profilaktyka a Ty, której członkowie promują życie bez uzależnień. Organizują oni wiele spotkań, na których opracowują spektakle i programy profilaktyczne, którymi zachęcają młodzież do zdrowego i rozsądnego trybu życia. W mieście istnieje również grupa skupiająca miłośników sztuki i teatru - „Łoscemil” (Łochowska Scena Miłośnicza”). Obejmuje ona młodych ludzi, którzy doskonałą umiejętności aktorskie. W Łochowie jest również możliwość uczestnictwa w zespole tańców ludowych lub jednym z pięciu zespołów cheerleaders. Tancerze prezentują się na rozgrywających się tutaj meczach, a także uroczającą ważne wydarzenia, które nie są związane ze sportem. Łochowskie liceum oferuje różnego typu zajęcia pozalekcyjne. Są to: lekcje Kung Fu, kółko dziennikarskie, muzyczne, plastyczne i sportowe (siatkówka, piłka ręczna i unihokej). Istnieje również możliwość skorzystania ze szkolnej siłowni i strzelnicy.

Izabela Rojek, Joanna Grabowska

Na fot.: „Pogranicza” w Malborku

O genzie wymian PL-UA

Wywiad z Andrzejem Suchenkiem, dyrektorem LO w Łochowie

Jakie są główne cele projektów?

Są dwa cele: pierwszym jest to, by młodzież poznawała się między sobą, ponieważ poznając się nawzajem, zaprzestajemy konfliktom międzyludzkim. Drugi to dawanie młodzieży szansy nabrania doświadczenia we współpracy.

Skąd pomysł na projekty i dlaczego z Ukrainą?

Współpraca z Ukrainą zawiązała się zupełnie przypadkowo, gdy po raz pierwszy pojechaliśmy z panem Romanem Kuzelyakiem na Ukrainę 7 lat temu. Uznaliśmy, że warto byłoby zrobić coś więcej niż tylko wyjazdy turystyczne i stąd powstał pomysł na projekty, do którego przyczyniło się Łochowskie Towarzystwo Przyjaciół Nauk i Sztuk „CD” i prof. Małgorzata Szeja.

Od jak dawna są organizowane w naszej szkole wymiany i z jakimi regionami?

Nasza współpraca z młodzieżą z Ukrainy trwa już od sześciu lat.

Czy są jakieś konkretne szkoły, z którymi współpracujemy?

Nie ma konkretnych szkół, to, z kim będziemy pracować, zależy od władz ukraińskich z rejonu Kosiv (Kosów).

Dlaczego ten region?

Mieszkał tam Roman Kuzelyak, ze względu na piękne tereny, świetne kształcenie artystyczne i tradycje kresowe.

Kto przeznacza środki na te projekty?

Przez poprzednie lata środki przeznaczała szkoła, gmina i powiat. Jednak w tym roku 80 procent kosztów zostało pokryte przez Ministerstwo

Edukacji Narodowej.

Co jest najtrudniejsze w projektach dla Pana?

Według mnie najgorszą częścią projektów są rozliczenia, dokumentacja, a to ze względu na ich ilość przy takich wydarzeniach.

Co najbardziej podoba się Panu w projektach?

To, że się ucytuje nabywać umiejętności, które na lekcjach raczej trudno osiągnąć. Nie mam wątpliwości, że na pewno przydadzą się wam w życiu. Wiem to z własnego doświadczenia. Gdybym nie robił iluś tam rzeczy poza lekcjami to byłoby mi trudno sobie teraz w życiu poradzić.

Rozmawiali:

Mateusz Powierża i Zoresław Ławruk

Интерв'ю з директором середньої школи міста Лохов

Які основні цілі проекту?

Існують дві основні мети: по-перше, щоб молоді люди познайомилися один з одним, тому що, дізнаючись один про одного, перестають конфліктувати між собою. По-друге, дати молодим людям шанс отримати досвід у співпраці.

Звідки взялася ідея для проекту і чому Україна?

Вибір був абсолютно випадковим. Уперше ми поїхали до України сім років тому з Романом Кузеляком. Ми вирішили зробити щось більше, ніж просто туристичні поїздки, і саме звідси ідея для проекту, що сприяло співпраці Товариства друзів наук і мистецтв м. Лохов та молодіжних організацій міста Косів.

Як довго триває співпраця і в яких регіонах?

Наша робота з молодими людьми з України триває вже протягом шести років і саме з молоддю Косова.

Чи є які-небудь конкретні школи з якими ми працюємо?

Там немає конкретних шкіл з якими ми працюємо, вибір закладів залежить від рішень місцевого управління освітою.

Чому, тільки місто Косів та Косівський район?

Тому що, пан Кузеляк жив там, а також там є багато слідів польської культури. Там красива гірська місцевість, достатній рівень художньої освіти, живуть знанні умільці. Варто не забувати й про те, що раніше на Косівщині були польські прикордонні землі.

Хто виділяє кошти на проекти?

В останні роки, фінансування цієї діяльності здійснюється ліцеєм, муніципалітетом округу. Але цього року 80 відсотків витраток були покриті Міністерством освіти республіки Польща.

Що є найскладнішим в реалізації проекту?

Як на мене, то найскладніша частина проекту це отримання дозволів і квитанцій у великій кількості, велика кількість фінансової звітності.

Що найприємніше в проєктах?

Той факт, що школярі пізнають культуру сусідньої держави, дізнаються, набувають навички, які неможливо набути в класі. У мене немає сумнівів, що це, безумовно, допоможе вам у житті. Я знаю це

з особистого досвіду

З вуст журналіста.

Програма за допомогою якого я зміг приїхати і познайомитися з Łosów, я знаходжу це цікавим і цінним. Цікаво, бо це дозволяє молодим людям з обох країн, щоб дізнатися одне про одного дуже багато. З іншого боку цінна тим, що вона посприяє встановленню дружби, яка, я сподіваюся, приведе до поліпшення співробітництва між двома країнами. Програма була дуже насиченою, особливо для української сторони, тому що вона спонукала школярів висловлюватись польською мовою. Я сподіваюся, що буде більше таких програм. Моя робота з учасниками програми дозволила мені зробити висновок, що вони радо сприймають, є комунікабельними та розвиненими.

Wojciech Staruchowicz,
редактор "Бізнес Пульс"

Текст: Метью Повержа, Зореслава Лаврук

???

Каждый выjazd wiąże się z pewnymi oczekiwaniami. Co może zdziwić Polaków i Ukraińców w obcej kulturze? Zapytaliśmy o to uczestników projektu.

Зажęcia в Europejskim Centrum Solidarności w Gdańsku. Po prawej: Pelpin. Fot. Anna Pękuł

Gdy byłam na Ukrainie, bardzo zaskoczyło mnie, że uczniowie uczęsz-

czą na przedmiot „Obrona Ojczyzny”, na którym chłopcy uczą się musztry, a dziewczęta pierwszej pomocy. My mamy edukację dla bezpieczeństwa, ale nie przykładamy do tego aż tak dużej wagi.

- Marta

Szczerze zaskoczyło mnie, jak dużo jedzenia się tam spożywa. Nie wiem, czy była to ich gościnność, czy na co dzień też podaje się posiłki w takich ilościach. Najważniejsze jednak jest to, że są pyszne.

- Beata

pozytywne wrażenie zrobiło na mnie nastawienie Ukraińców do nas. Wszyscy są uśmiechnięci i chętni do nawiązywania kontaktów. Przy każdej okazji witają wszystkich oddzielnie, nie tak jak w Polsce, często witając się z całą grupą jednocześnie. Spodziewałam się dużo większych barier i nieśmiałości, jednak się myliłam. Zaskoczyło mnie też to, jak niewielka jest różnica pomiędzy naszymi językami, jak łatwo nam się dogadać i jak wzajemnie się rozumiemy.

- Ewelina

Mnie zaskoczyło kilka rzeczy, np. apel, na którym się śpiewa hymn. U nas apele organizuje się sporadycznie i staramy się, żeby trwały jak najkrócej. A, jeszcze łazienki, które są jak ścięte w połowie, a będąc w środku, można widzieć osobę przed kabiną. Ludzie są tam bardzo mili i otwarci, jedzenie jest dobre.

- Weronika

Bardzo zaskoczyło mnie, że młodzież w Ukrainie kończy szkołę w wieku 17 lat. U nas w Polsce następuje to w wieku 19 lat. Zdziwiła mnie też ich skala ocen. Nasze oceny są od 1 do 6, a ich od 1 do 12.

- Martyna

Zebrała Ewelina Pyzińska

CZTERY DNI TO ZA MAŁO

Od 12 do 15 listopada grupę „Pogranicza” można było spotkać na uliczkach Trójmiasta i okolicy. Razem zwiedzaliśmy, jedliśmy, śmialiśmy się i świetnie bawiliśmy.

Celem wyjazdu było poznanie dróg do wolności, dlatego najważniejszym punktem tej podróży było imponujące nowo otwarte (31 sierpnia 2014 r.) Europejskie Centrum Solidarności. Dużo miejsca podczas wyjazdu przeznaczone było na rekreację.

Nasza czterodniowa podróż skończyła się stanowczo za wcześnie. Każdy chciał zostać dłużej w naszym wspaniałym schronisku na ul. Grunwaldzkiej i odwiekać sobotni poranek w nieskończoność. Niestety, trzeba wracać do rzeczywistości i wycieczkę zachować w pamięci, więc zmęczeni ale szczęśliwi udaliśmy się po śniadaniu w kierunku Łochowa. Z wycieczki pozostały nam jednak wspomnienia, zostały zdjęć i pamiątki.

Poszczególne dni były podzielone na poszczególne miasta. Pierwszy związaliśmy z Malborkiem, drugi z Gdańskiem, trzeci z Gdańskiem i Gdynią, a czwartego w drodze powrotnej zajechaliśmy do Pelplina i Gniewu.

Zamek w Malborku bardzo mi

się podobał, bo dał mi zupełnie inne spojrzenie na średniowieczne życie krzyżaków. Gołym okiem mogłam zobaczyć, jak to wszystko wyglądało. Cieszyłam się z dużej ilości ławek, na których mogłam spokojnie usiąść i słuchać przewodnika, który momentami mnie bardzo zaciekał - Marta

Drugi dzień upłynął nam bardzo szybko. Z samego rana wsiadliśmy w autobus i udaliśmy się na podróż po dzielnicach Gdańska, odkrywając to miasto.

Без сумніву, Гданськ - вже саме по собі казкове місто, навіть атмосфера якого дарує незабутні враження. Але я точно знаю, що не полюбила б його настільки щиро, якби не таке приємне

товариство новознайдених польських і українських друзів. Саме їм я завдячую гарнопроведеним вікендом (Vlada uważa, że Gdańsk jest bajkowy, jednak w polubieniu go pomogła atmosfera wyjazdu z polską grupą).

Wieczorem zaś podzieliiliśmy się na dwie grupy: jedna pojechała do Aquaparku w Gdyni, a druga do kina na film „Dzień dobry, Kocham Cię!”. Był to jeden z najlepszych wieczorów naszego pobytu nad morzem.

Rwąca rzeka i basen na zewnątrz Aquaparku to chyba najlepsza atrakcja. Razem spędziliśmy tam mnóstwo czasu, świetnie się bawiąc i integrując. Chciałoby się więcej - Paulina

Dzień trzeci połączyliśmy z latami 80. i czasami budowania się Solidarności:

Warsztaty w Europejskim Centrum Solidarności to ciekawe doświadczenie, które na pewno w jakimś stopniu zmieniło moje poglądy i dało do myślenia. Muzeum z ekspozycjami z lat 80. pokazało mi realia tamtego okresu. Pomieszczenia były ogromne, ale oryginalnie i innowacyjnie zaprojekto-

wane, zapadające w pamięć - Mateusz

Po południu tego dnia zwiedziliśmy oceanarium i przeszliśmy się na spacer po molo w Sopocie. Ten niestety okazał się bardzo krótki z racji niesprzyjającej o tej porze roku pogody.

W Akwarium najbardziej podobał mi się ogromny żółw morski, któremu zrobiłam chyba z milion zdjęć i wielka anakonda zajmująca ¼ akwarium - Marta

Ostatni dzień, проведений у Гданську і за його межами, був надзвичайно яскравим. Спочатку ми побували у костелі, який є найвищий у Польщі. Вразило нас те, що у ньому знаходилось два органи; його архітектурне оформлення. Після цього ми відвідали Палпінський музей, у якому виставлялась перша писана біблія. Потім ми поїхали до Гневського замку, де нам дуже сподобалась кімната тортур, і веселий гід. Отже, взагалі, ми були задоволені цією поїздкою - Роксолана і Ярина.

Na nasz wyjazd nie składało się jedynie zwiedzania zabytków i podziwiania uroków Pomorza. Spędziliśmy również dużo czasu na wspólnej zabawie. Każdą wolną chwilę poświęciliśmy na różnego rodzaju gry ruchowe, dzięki którym lepiej się poznaliśmy, wysmialiśmy za wszystkie czasy i spożytkowaliśmy nadmiar energii - dosłownie podsumował Rafał.

Ewelina Pyzińska, Martyna Kotodziej, Marta Laskowska

Fotografia u góry: zajęcia warsztatowe w Europejskim Centrum Solidarności. Na dole: wspólna fotografia na dziedzińcu zamku w Gniewie (archiwum projektu).

ODZYSKAĆ STRACONE SNY

Harcerskie świecowisko z udziałem młodzieży ukraińskiej. 16 XI 2014 r. (fot. Archiwum projektu)

W chłodny piątkowy wieczór 24 X odbyła się lochowska premiera filmu „Dzieci Kwatery Ł” w reżyserii Arkadiusza Gołębiowskiego. To wstrząsająca opowieść o ludziach, którzy czekają na odnalezienie szczątków członków swoich rodzin i przywrócenie im pamięci.

Od 2012 roku te nadzieje zaczęły stawać się rzeczywistością, gdy zaczęto przeprowadzać ekshumacje na Kwaterze Ł, czyli miejscu pochówku ofiar terroru komunistycznego na Cmentarzu Wojskowym w Warszawie. Kim są ci ludzie przysypani piachem, skazani na zapomnienie, wyzamani na długi czas z pamięci? To najlepsi synowie i córki polskiej ziemi, żołnierze AK, NSZ, WiN, Chłociemi, najlepsi z najlepszych, obywatele Rzeczypospolitej zaatakowanej przez Niemcy i Związek Sowiecki. Bronili Ojczyzny ze wszystkich sił. Po „wyzwoleniu” przez Armię Czerwoną nie złożyli broni, dlatego zaplacili za to najwyższą cenę. Falszywie oskarżani trafiali do więzień, gdzie byli katorżnicy i mordowani strzałem w tył głowy. Ich ciała wrzucano do beziemiennych grobów. Te mordy miały na zawsze pozostać tajemnicą. *Celem nie tylko zniszczenie fizyczne, ale również moralnie w oczach społeczeństwa.* Odnaleziony na „Łączce” Zygmunt Szendzielorz ps. Łupaszko”, dowódca V Wileńskiej Brygady AK w odezwie z maja 1946 roku napisał: *Nie jesteśmy żadną bandą, tak jak nas nazywają zdrajcy i wyrodni synowie naszej Ojczyzny. My jesteśmy z miast i wiosek polskich. My*

chcemy, by Polska była rządzona przez Polaków oddanych sprawie i wybranych przez cały Naród, a ludzi takich mamy, którzy i słowa głośno nie mogą powiedzieć, bo UB wraz z kliką oficerów sowieckich czuwa. Dlatego też wypowiedzieliśmy walkę na śmierć lub życie tym, którzy za pieniądze, ordery lub stanowiska z rąk sowieckich, mordują najlepszych Polaków domagających się wolności i sprawiedliwości.

W omawianym filmie ukazane są prace ekshumacyjne pod kierunkiem dr. hab. Krzysztofa Szwagrzyka z IPN. Dokoła gromadzą się ludzie z podziwem patrząc na naukowców. W niektórych miejscach nie można odkopywać szczątków, gdyż później na ich miejscu powstały groby, które często należą do morderców tych żołnierzy. Kaci zostali pochowani na swoich ofiarach... Spora część filmu jest również poświęcona rodzinom, które opowiadają m.in. o represjach, jakie spotykały ich ze strony władz PRL za próbę przywrócenia pamięci o ich najbliższych. Często krewni mieli problemy ze znalezieniem pracy, sztydono z nich, nazywani byli „dziećmi bandytów”.

Niektórzy bohaterowie zostali odnalezieni i godnie pochowani. Witold Mieszkowski, syn km. Stanisława Mieszkowskiego, najwyższego rangą oficera Marynarki Wojennej po 62 latach w końcu doczekał się iden-

tyfikacji szczątków swojego ojca. *Dla nas dzień ten, jest pierwszym dniem, w którym nie czujemy się obywatelami drugiej kategorii - powiedział ze łzami w oczach.* Jednak wiele rodzin wciąż czeka, ich bliskich na razie nie wydobyto. Spacerują po „Łączce” zadumani, smutni, z nadzieją, że i oni wkrótce dostaną informację, na którą czekają tyle lat...

„Dzieci Kwatery Ł” to dokument wyjątkowy. Po jego obejrzeniu zadaniem sobie pytania: ile jeszcze jest takich miejsc w Polsce? Jak wielu bohaterów nie posiada własnego grobu? Kiedy zostanie im przywrócona zagrabiona pamięć? Na szczęście to się powoli zmienia. Polacy upominają się o nich, co widać po wielu przeróżnych inicjatywach. Przykre jest tylko to, że kaci żołnierzy antykomunistycznych podziemia do dziś żyją na wolności, z wysokimi emeryturami. Nie chodzi o zemstę na tych ludziach, a o poczucie elementarnej sprawiedliwości. Brak rozliczenia komunistycznych oprawców to patologia III RP.

Karol Miszczuk

PORA ZADUMY

Niedawno obchodziliśmy uroczystość Wszystkich świętych. Powinno to być dla nas czas zadumy oraz zatrzymania się choć na chwilę nad grobami naszych bliskich zmarłych. Czas, który pozwala przywrócić do pamięci babcie, dziadków, rodziców, ciotce, wujków... Czas, w którym zdajemy sobie sprawę, jak bardzo tęsknimy za tymi, którzy odeszli, oraz czas na modlitwę za dusze zmarłych.

Porzadzujemy miejsce pochówku, kupujemy kwiaty, wiązanki, znicze, dbamy o piękny wygląd nagrobka. Tak pielęgnujemy groby zmarłych z naszych rodzin. Czasem może jednak warto pamiętać o grobach zmarłych, których nikt nie od-

wiedza. Na pierwszy rzut oka widać, że są całkowicie zaniedbane. Dobrze jest więc nie przechodzić obok nich obojętnie, zatrzymać się, zapalić znicz, dać wyraz temu, że jest to święto wszystkich zmarłych.

Ten dzień wywołuje w nas różne emocje. Powinniśmy jednak spędzać go pełni optymizmu, przeciw święto obchodzą nasze najbliższe osoby, powinniśmy cieszyć się razem z nimi. Nie jest to jednak takie proste. Najczęściej towarzyszy nam w tym dniu – jak już wcześniej wspominałam – tęsknota. Pierwszego listopada na cmentarzach można dostrzec wielu płaczących ludzi, pochylonych nad grobami. Zapewne zadają sobie pytanie: „dlaczego?”. Wielu odchodzi z bardzo młodym wiekiem, gdy nie

czas ani pora na śmierć. Mieli plany, marzenia oraz kochane osoby wokół siebie. Niektórzy odeszli cicho i nie pozostawili żadnego smutku po sobie, ponieważ nie mieli osoby, która ich kochała.

Zarówno o poranku, jak i po południu przez cmentarze przeżywa się bardzo dużo ludzi. Przychodzi jednak wieczór, kiedy przy grobach znajduje się już coraz mniej osób. Wtedy dostrzegamy klimat tych świąt. Zapada zmrok i widać płomień palących się zniczy. Ten czas jest najlepszy na refleksję, ponieważ panuje już zupełny spokój i możemy raz jeszcze zatęsknić, ciepło pomyśleć o zmarłych osobach, wspominać.

Patrycja Giers

BY MIASTO NIE PRZESTAŁO ŻYĆ...

Ukraińcy z projektu „Pogranicza” zobaczyli uroczystą odprawę wart przed Grobem Nieznanego Żołnierza w Warszawie.

„Miasto 44” jest to jedna z najbardziej wyczekiwanych produkcji w ostatnim czasie. Film wzbudził w widzach wiele kontrowersji oraz silnych, czasem nawet skrajnych emocji.

Prace nad realizacją rozpoczęły się osiem lat temu, sama produkcja trwała dwa lata i pochłonęła ogromny budżet, bo aż 25 milionów złotych. Mogliśmy otrzymać kolejny martyrologiczny obraz, jakich już wiele w polskim kinie. „Miasto 44” jestem w stanie porównać do hollywoodzkich pro-

dukcji na najwyższym poziomie. Teraz mówią o najbardziej znanych filmach dotyczących tego wydarzenia z kart historii Polski oprócz „Kanału” wymienić trzeba będzie dzieło Komasy. Uważam, że twórcy odnieśli sukces-ukazali nam Powstanie Warszawskie w sposób, który przemówił do mnie a także do większości młodzieży i skłonił do refleksji. Oczarował mnie również swoim niesamowitym klimatem, grą aktorską i montażem. Zobaczyłam na własne oczy tragedię, wielką tragedię, miasto ległe w gruzach oraz setki cierpiących, mordowanych w bestialski sposób ludzi. W takich momentach naprawdę łatwo było mi dostrzec pozytywne aspekty swojego życia i zacząć doceniać to, jak wiele posiadamy. Twórcy w bardzo przystępny sposób zobrazowali Powstanie.

„Miasto 44” to film, który porusza do głębi i oddaje realia powstania o jakich nie informują podręczniki historii i encyklopedie, tylko takie, o jakich mówią powstańcy. Pod względem przedstawiania realiów wojny porównywać go można z „Szeregowcem Ryanem”. Od strony technicznej „Miasto 44” jest na tak samo wysokim poziomie realizatorskim jak film Spilberga. Pokazuje prawdziwe emocje, przeżycia i poświęcenie ludzi. Nie warto się od tego odciąć - bo wydarzyć się może wszystko. Zawiera także mocne, wręcz intrygujące sceny; jest naprawdę dobrze zrobiony. Młodzi aktorzy zagrali znakomicie, a efekty specjalne wbijają w fotel. Sądzę, że każdy Polak powinien go obejrzeć.

Podsumowując, film odebrałam jako wzruszający, cudny, rewelacyjny wręcz doskonały. Przepiękna muzyka, obrazy, gra aktorów... Kto się nie zdecydował wyjść do kina, niech już zacznie żałować.

Aleksandra Kowalska
Klaudyna Pogorzelska

Veni, vidi, vici...

Kilka miłych doniesień ze sceny recytatorskiej:

- **Aleksandra Dołowy** (II b) wygrała konkurs recytacji utworów Cypriana Norwida organizowany przez LO z Wyszkowa (16 X 2014 r.)
- **Rafał Krajewski** (IIa) zajął II miejsce w siedleckich „Zaduszkach” w kategorii recytacji (3 XI 2014 r.)
- **Adrianna Król** (IIb) zajęła II miejsce w konkursie „Blżej Norwida 2014” (13 XI 2014 r.) organizowanym przez XXIV LO z Warszawy.

Niezapomniane wspomnienia będą mieli wymienieni wyżej, a ponadto pierwszoklasistki LO w Łochowie **Aleksandra Tuszyńska** i **Martyna Gawrych**, którzy spędzili trzy dni od 8 do 11 XI 2014 r. w Warszawie na warsztatach teatralnych w Teatrze Kameralnej tego teatru przygotowali widowisko zaprezentowane 11 listopada o 12.00 na Scenie Kameralnej tego teatru w ramach Salonu Poezji i projektu „Norwid w Polskim” (na fotografii Anny Tuszyńskiej). (Red.)

25 LAT
WOLNOŚCI

13 października w Pałacu Prezydenckim odbyło się podsumowanie Roku Wolności w szkołach. Spotkanie zgromadziło przedstawicieli różnych podmiotów pracujących z młodzieżą, które umożliwiają jej zaangażowanie w działalność obywatelską w oparciu o wiedzę o najnowszej historii Polski. W spotkaniu na zaproszenie Kancelarii Prezydenta RP uczestniczyła **Małgorzata Szeja** reprezentująca **Łochowskie Towarzystwo Przyjaciół Nauk i Sztuk „CD”**. Więcej informacji: <http://www.prezydent.pl>. Zdjęcie pochodzi z oficjalnego serwisu fotograficznego Kancelarii Prezydenta RP. Ich autorem jest **Piotr Mołęcki**.
(www.kocham-lochow)

Veni, vidi, vici...

Doniesienia sportowe

Jak zapewne wszyscy dokładnie pamiętamy, 11 października bieżącego roku Polska wygrała z Niemcami w meczu eliminacji Euro 2016.

Dla wielu było to wielkie zaskoczenie. Niektórzy zrezygnowali nawet z oglądania transmisji w telewizji. Takiego momentu nikt się nie spodzie-

wał. Polacy nie dowierzali, że po raz pierwszy wygraliśmy z Niemcami. Piłkarze wreszcie stanęli na wysokości zadania. Na Stadionie Narodowym w Warszawie tego dnia znalazło się około 60 tysięcy polskich kibiców. Po części to właśnie oni swoim dopięciem przyczynili się do wygranej polskich piłkarzy.

Wygrany mecz przede wszystkim zawdzięczamy jednak Arkadiuszowi Milikowi, który zdobył bramkę w 51

minucie spotkania, oraz Sebastianowi Miła po podaniu Roberta Lewandowskiego, który ustawił wynik meczu 2:0 w 88 minucie meczu. To spotkanie wspaniale rozegrał również nasz bramkarz - Wojciech Szczęsny. Dzięki temu Polska znajduje się na czele grupy D w kwalifikacjach do Mistrzostw Europy w 2016 roku. Ten mecz przejdzie do historii! Gratulujemy.

Jakub Maliczak

JESTEŚMY MISTRZAMI ŚWIATA!

W dniach 30 sierpnia - 21 września b.r. w Polsce odbyły się Mistrzostwa Świata w Piłce Siatkowej Mężczyzn. O samym wydarzeniu nie było jakoś głośno, ponieważ zakodowane były specjalne kanały Polsatu, dostępne za darmo tylko użytkownikom Cyfrowego Polsatu. Miałam to szczęście i mogłam obejrzeć każdy mecz.

Fot. sport.pl

Dla Polski było to ogromne przedsięwzięcie pod względem organizacji. Ceremonia i mecz otwarcia odbyły się na Stadionie Narodowym. Kolejne mecze rozgrywały się na arenach Gdańska, Bydgoszczy, Karkowa, Wrocławia, Łodzi, a same półfinały i finały w katowickim Spodku.

Możemy sobie szczerze powiedzieć, że nie było takiego szalu jak na Euro2012: samochody nie jeździły w narodowych barwach, nie było wszędzie plakatów czy banerów reklamujących mistrzostwa. Moim zdaniem było to spowodowane faktem, że siatkówka nie jest u nas popularnym sportem. W naszym otoczeniu powstają kolejne boiska, ale do piłki nożnej, a nie siatkowej. Co prawda w LO w Łochowie siatkówka jest popularna, ale nie czyni nas to graczami o randze światowej.

Na każdy mecz czekałam z wielką niecierpliwością. Każdy mówił, że będzie tak, jak z Euro, że odpadniemy zaraz na początku. Polska

drużyna pokazała jednak klasę. Wygrana w meczu otwarcia dała wszystkim nadzieję, bo wygraliśmy z naprawdę dobrą drużyną, jaką jest Serbia, i to w dobrym stylu: 3:0. Kolejne mecze przyprawiły o palpitację serca. Na przykład w meczu Polska - Kamerun często przegrywaliśmy po wielkiej przewadze, a i tak odrabialiśmy straty i oddaliśmy tylko jednego seta. W tak pięknym stylu, po wygranej z Serbią, Kamerunem, Australią, Argentyną i Wenezuelą, awansowaliśmy do drugiej fazy grupowej.

Druga faza grupowa przysporzyła nam nie mniej stresu. Pierwszy mecz rozegraliśmy ze Stanami Zjednoczonymi, jednak nie udało nam się pokonać tej drużyny. Mecz Polska - Włochy zakończył się podobnym wynikiem, jednak na naszą korzyść - 3:1. Najgorsze były jednak mecze z Iranem i Francją. Gdy już wydawało nam się, że przegrywamy, traciłiśmy dużo punktów, to jednak udało nam się zdobyć zwycięstwo w obu meczach z wynikiem 3:2. Podejrzewam, że przed telewizorem niemalże każdy kibic wyrwał włosy, wzywał zaświaty, by tylko Polska wygrała.

Trzecia faza grupowa nie była dla nas łatwa. Trafiliśmy do tzw. „grupy śmierci”, z wielokrotnymi mistrzami świata - Brazylią, i mistrzami olimpijskimi - Rosją. Każdy sobie powtarzał: „To już koniec, nie uda się nam”. Ja gdzieś głęboko wierzyłam w powodzenie i udało się nam, choć nie było łatwo. Ciężka przeprawa z Brazylią i wygrana 3:2. Potem okazało się jednak, że spełniły się najgorsze założenia i Brazylia wygrała 3:0 z Rosją. Jedyłą naszą nadzieją była wygrana z Rosją. Rosja też stała pod ścianą. Ciężki mecz i udało się - wy-

grana naszych. W pięknym stylu na pierwszym miejscu w grupie awansowaliśmy do fazy finałowej. Nikt się tego nie spodziewał.

W półfinale wygraliśmy z Niemcami i spełniły się nasze marzenia - gramy w finale. A z kim? Ano z Brazylią. Spodziewaliśmy się, że będą chcieli rewanżu za wcześniejszą przegraną. Ten mecz był jak najlepszy horror. Chwilami aż chciało się wyjść, bo nie można było wytrzymać ze stresu. Po ciężkiej przeprawie otrzymaliśmy upragnione złoto. Nikt w to nie wierzył, każdy kibic chciał przeskoczyć Mount Everest ze szczęścia. Przepiękna ceremonia i dwie nagrody: Dla Mariusza Wlazłego za MVP, czyli najlepszego gracza, i najlepszego atakującego. Karol Kłos otrzymał nagrodę za najlepszego blokującego.

Aby nie było tak kolorowo, okazało się, że skradziono puchar w trakcie przewożenia go. Na szczęście w Szwajcarii odtworzono nagrodę, a oryginału nie znaleziono. Skandalem zakończyły się mistrzostwa, kiedy FIVB (Międzynarodowa Federacja Piłki Siatkowej) ukarała rosyjskiego siatkarza Aleksieja Spirydonowa, za obrażanie Polaków, a także oplucie jednego z kibiców.

W wyniku zakodowania meczów polskiej reprezentacji, brazylijski trener odmówił wywiadu, a wiele znanych osób w Polsce, między innymi Jerzy Owsiak, wyrazili swoje niezadowolone. Kibice często protestowali, a ilość memów w Internecie była zartwajająca.

Moim zdaniem Polska poradziła sobie z organizacją tak dużej imprezy masowej. Zasmuciła mnie wiadomość, że Mariusz Wlazły i Krzysztof Ignaczak odchodzą z kadry reprezentacji, choć to było wiadome przed mistrzostwami. Z niecierpliwością czekam teraz na kolejne mistrzostwa.

Ilona Puchta

SŁÓW KILKA OD REDAKCJI

Miło nam powitać Was w nowym roku szkolnym, który dla nas jest jednocześnie rokiem sprawdzenia się jako „nadredaktor”.

za nami 70-lecie LO w Łochowie, przed nami mnóstwo pracy, a jednocześnie - ogrom przygód i ciekawych doświadczeń. Współpracę z *Carpe Diem* rozpoczęliśmy już w ubiegłym roku, angażując się w pisanie artykułów oraz pomoc ówczesnemu zespołowi. Mialiśmy możliwość poznać pracę nad gazetką od środka. Biorąc ją pierwszy raz do ręki, nie zdawaliśmy sobie sprawy z tego, ile czasu pochłania jej przygotowanie, jednak dziś już wiemy, że aby osiągnąć sukces, potrzebna jest przede wszystkim współpraca. Liczymy więc na waszą pomoc w postaci artykułów i pomysłów, bez których ani rusz. Możecie je przysyłać na pocztę redakcyjną: cdredakcja@wp.pl lub bezpośrednio do nas. Nie zrażajcie się chwilowym brakiem weny – służymy pomocą. Każdy wasz pomysł może być ciekawie zrealizowany przy odrobinie chęci i kreatywności. Wspólna rozmowa na pewno dużo zdziała. Wystarczy podejść!

Uczeń szkoły średniej ma za sobą kilka podjętych decyzji i otwiera sobie drogę do kolejnych. Można to porównać do odblokowania kolejnego *levelu* w grach online; jest to nie tylko nowy szczebel w edukacji, ale też i w życiu. Nauki jest być może trochę więcej, ale nie na tyle, żeby zabrakło czasu na zajęcia pozalekcyjne. Jedną z takich dodatkowych rozrywek może być gazetka szkolna.

Carpe Diem w LO w Łochowie to nie tylko przygotowanie do bycia dziennikarzem czy człowiekiem mediów, ale możliwość rozwoju wszelkich umiejętności. Począwszy od pracy w zespole, poprzez obsługę komputera, skończywszy na zachowaniu czystości w swoim otoczeniu.

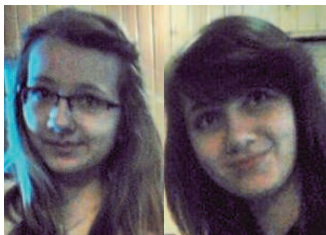
Gazetka jest dużym krokiem w rozwoju szeroko pojętej kariery. W jednym z numerów specjalnych przywoływałyśmy nazwiska absolwentów związanych z *Carpe*, jak to potocznie mówimy. Każdy z nich robi coś ciekawego i często jest wzywany do zaprezentowania swoich

Wiele zawdzięczamy naszym poprzednikom, Adrianowi Siwkowi i Paulinie Wojtyrze. Dzięki ich pomocy dziś wiemy, że „nie taki redaktor straszny jakim go malują”. Wprowadzili nas w tajniki dziennikarskie, pokazali „Co? Gdzie? Jak?”. Nauczyli nas tworzyć szatę graficzną gazetki i sprawnie wyszukiwać potrzebne informacje. Dzięki ich pomocy dokładnie zglebiliśmy również tajemnice pomieszczenia dziennikarskiego (właśnie z dziurą w suficie), a także odkryliśmy potencjał ekspresu do kawy, z którego wychodzi pyszna herbata. Ta umiejętność sprawia, że przetrwanie podczas długiej i męczącej pracy staje się możliwe.

Nie można także zapomnieć o prof. Małgorzacie Szei sprawującej opiekę pedagogiczną nad gazetką służącą ogromną wiedzą i pomagającą w każdym problemie, za co jesteśmy ogromnie wdzięczni.

Carpe Diem to ciekawy sposób poszerzenia swojej wiedzy i umiejętności, to mnóstwo wspaniałych wspomnień, to poszerzenie znajomości m.in. na forum

umiejętności na forum szkoły. Ze swojego doświadczenia wiem, że dużo zawdzięczam przynależności do sekcji dziennikarskiej. W pierwszej klasie zostałam poddana próbie; miałam przeprowadzić wywiad z kolegą ze starszej klasy, na temat jego twórczości. Z jednej strony wielkie wyzwanie, z drugiej pierwsze *koły za płyty*. Tak się zaczęło. Potem kolejne artykuły, składanie gazetki, korekta i w końcu przyszedł czas na przejęcie klucza od pokoju dziennikarskiego do swojej kieszeni. Wraz z koleżanką z klasy, Izą Mióduszewską, zostałyśmy mianowane redaktorkami naczelnymi. Był to wspaniały czas, bo tak wiele mogłyśmy się nauczyć. Mialiśmy taką możliwość nie tylko dzięki wspólnej pracy i pomocy kolegów, ale też dzięki dużej wiedzy i opiece prof. Małgorzaty Szei. Oprócz zajęć typowych dla składania poszczególnych numerów brałszy udział, jako dziennikarze, w projektach o różnej tematyce. Były to momenty nie tylko współpracy, ale też możliwości poznania ciekawych ludzi. Mimo że nie idę na studia dziennikarskie, wiem, że

szkolnym, to ogromne doświadczenie. Same plusy. Jeśli zastanawiasz się, czy warto angażować się w redakcję, zrób to, a nie pożałujesz. Szukamy dziennikarzy, informatyków, korektorów, grafików. Dla każdego coś się znajdzie. Jeśli nawet twierdzisz, że nie odnajdujesz się w żadnej z tych dziedzin, to przyjdź i wypij u nas herbatę, a coś razem wymyślimy. Jest wiele zalet bycia redaktorem, o których sami osobście możecie się przekonać. Pomieszczenie dziennikarskie jest często otwarte.

Przyjdź - czekamy na Ciebie!

Joanna Wielądek, Ewelina Pyzińska

bagaż doświadczeń, który wyniosłam z pomieszczenia dziennikarskiego niejednokrotnie ułatwił mi życie i mam pewność, że będzie mi pomagać w przyszłości.

Choć może się wydawać, że media typu telewizja czy Internet mogą zastąpić czy wręcz wyprzeć prasę, moim zdaniem jest ona bardzo potrzebna. Archiwum gazetki niejednokrotnie uratowało kronikę szkolną. Wszystkie aktualności są wytypowane i przedstawiane w kolejnych wydaniach, dla dobra społeczności szkolnej. Mimo że papier jest coraz mniej modny, to nie jest jak post na Facebooku, który możemy przeoczyć.

Jeśli ktoś nie czuje się zainteresowany gazetką szkolną, bo nie umie pisać, nie lubi bądź po prostu nie chce, to przypominam, że potrzebni są też informatycy czy korektorzy, ale jeśli to nadal nie jest argumentem to zachęcam do spróbowania choćby dla wspaniałych wspomnień...

Powodzenia dla nowej redakcji!

Dominika Strąk

Carpe Diem

Wydanie specjalne PL - UA

Redaktorki prowadzące: Joanna Wielądek, Ewelina Pyzińska.

Koncepcja układu materiału PL - UA: Wojciech Staruchowicz.

Tłumaczenie i streszczenia tekstów ukraińskich: prof. Dina Jakimczuk i Iwona Decyk.

Koordynacja prac redakcyjnych: Małgorzata Szeja
Druk gazetki w całości został sfinansowany z dotacji MEN.

Małgorzata Szeja

Gazetka, którą Czytelnicy otrzymują dziś do rąk, jest wspólnym dziełem polskich i ukraińskich uczniów szkół średnich, których połączył projekt „Pogranicza” realizowany przez Łochowskie Towarzystwo Przyjaciół Nauk i Sztuk „CD”. Dokumentuje ona działania projektowe zrealizowane od 6 do 16 listopada, dnia zamknięcia numeru, ale równocześnie pokazuje sprawy młodych ludzi niezwiązane bezpośrednio z projektem, ich zainteresowania i dokonania, to, czym żyją. Zmieściło się w niej z wielkim trudem wszystko, o czym chcieli opowiedzieć swoim Czytelnikom. Niestety, trzymane przez Państwa 20 stron okazało się objętością mało komfortową i skłaniającą do redukcji i redukcji... Wyrażam nadzieję, że mimo wszystko będzie to ciekawa lektura oraz materialna pamiątka polsko-ukraińskiego spotkania w Łochowie.